

Nr 103.

Av fru Svenson m. fl., om sänkning i vissa fall av nöjesskatten vid biografställningar.

Under senare år har riksdagen beslutat lämna samlingslokalerna positivt stöd, ett förhållande som i någon mån underlättat ny- och tillbyggnader av dylika. Att det rådande läget på byggnadsmarknaden förhindrat utnyttjandet av riksdagens beslut bör emellertid också observeras.

Samlingslokalfrågan är under alla förhållanden alltjämt ett problem av första ordningen. Omdömet gäller praktiskt taget hela landet, alldeles särskilt dock landsbygden. Det är exempelvis synnerligen svårt att hålla ungdomen kvar på landsbygden om fritidsproblemet icke beaktas.

Föreningslivets folk av skilda kategorier har utfört ett stort, men alldeles för litet uppskattat arbete för att skapa samlingslokaler och för att i dessa bereda förströelse åt respektive orters befolkning. Varje gång en fest-, biograf- eller danstillställning skall ordnas, få lokalstyrelsens ledamöter och föreningsmedlemmar utan ersättning offra sin fritid med arbete för biljettförsäljning och mottagning, med att ställa lokalerna i ordning före och efter tillställningen o. s. v. Verksamheten i de mindre samlingslokalerna kan nämligen icke betala nödig servicepersonal.

För att åstadkomma någon inkomst till hjälp för räntor och amorteringar, underhåll o. s. v. men även för att bereda befolkningen på respektive orter underhållning och förströelse ha samlingslokalerna i viss utsträckning tagits i anspråk för biografdrift. Tidigare hyrdes de i allmänhet ut till enskilda biografägare mot minimal hyra, och dessa hade oftast blott det intresset att få största inkomst på verksamheten, men på senare år har förståelsen växt för att lokalägarna själva skola ha hand om biografdriften. Vissa fördelar följa nämligen härav. Biografdriften kan ordnas så att den i allmänhet icke behöver komma i konflikt med föreningslivets behov, inkomsten av verksamheten blir inte bara högre, den stannar också i bygden, och framför allt blir det möjligt att åtminstone i någon mån sova bland de filmer som bjudas publiken. Biografdriften i lokalägarens egen hand knyter med andra ord samman verksamheten med befolkningens egna intressen.

Emellertid lägger nöjesskatten vid offentlig filmvisning svåra hinder i vägen för samlingslokalerna att driva biograf. Biljetter, som 1947 kostade en krona, kosta nu 1: 30, de som kostade 1: 25 kosta 1: 60, och de som kostade 1: 50 kosta nu 1: 95. Nøjesskatten är ca 37 % å biljettpriset, och vad detta betyder för en liten lokal, som kan räkna med i genomsnitt 100—200 besökare på en biografställning, behöver här inte framhållas. Befolkningen på landsbygden har inte så lätt att avvara kontanter, och följaktligen be-

tänker den sig mer än en gång, innan den »går på biograf». När man, hustru och kanske ett barn över 16 år tillsammans skola betala 4—6 kr. för biljetterna, avstå de hellre från en nog så behövlig förströelse. Men därmed minskas också inkomsterna för lokalbestyrelsen på ett sätt som gör den förut dåliga ekonomien ännu svagare. Och det är en ringa tröst att lokalbestyrelsen har möjlighet att begära hjälp från kommunen. Erhålles hjälpen, innebär den för övrigt endast att samhället ger med ena handen och tar tillbaka med den andra. Då filmvisningen på landsbygden är den egentliga folkteatern, på många platser den enda egentliga förströelsen åtminstone för äldre människor, och då den slutligen i lokalägarnas händer underlättar samhällets intresse av att samlingslokaler komma till stånd, synes det oss naturligt att riksdagen lättar på nöjesskatten för biografafföreställningar, arrangerade av *ägarna till samlingslokaler*.

Med stöd av det anförda be vi få hemställa,

att riksdagen måtte besluta att sänka nöjesskatten vid biografafföreställningar till högst 20 %, där sådana arrangeras av samlingslokalägande föreningar.

Stockholm den 21 januari 1949.

Gärda Svenson.

S. G. W. Wahlund.

Anna Sjöström-Bengtsson.
